

Wrede onbedorvenheid

Wat de grootste indruk op hem naliet toen hij haar werk ontdekte, was het feit dat hij de geografische herkomst van haar iconografische bronnen niet kon plaatsen. Op de witte muren van de tentoonstellingsruimte hingen wandtapijten in verschillende formaten, naast borduursels ingekaderd in messing, kleine gesculpteerde objecten, schilderijen van bescheiden afmetingen en een grote tekening op papier. Instinctief associeerde hij de motieven van de wandtapijten met Iran: de familienaam van de kunstenares was er wellicht ook niet vreemd aan. De composities van de borduursels deden hem dan weer dan denken aan de moerassen van de Everglades, de naiëve figuren op de schilderijen en tekeningen aan westerse Middeleeuwse miniaturen en de sculpturen aan fragmenten van antieke Zuid-Indische archeologische objecten. De immense geestelijke verwarring beviel hem eigenlijk wel. De vele invloeden zag hij als een weerspiegeling van een ultrakosmopolitische en universele samenleving...

Door de sterke dominantie van vrouwelijke boven mannelijke figuren, vroeg hij zich af of dit geen ongezien uitdrukken was van een feministisch aanvoelen. De titels dwongen hem echter al snel om terug te komen op deze eerste indruk. Ze lieten een nadrukkelijke ambiguïteit uitschijnen. Het leek hem moeilijk in te schatten of de kunstenares zich in het erotische spel eerder achter de beul zou scharen dan achter het instemmende slachtoffer. Het deed hem des te meer genieten van de natte omgeving in de figuratieve scènes en de speelsheid van de weelderige vegetatie. In zijn onderbewustzijn zag hij het geheel als een hedendaagse subversieve versie van de meest uitgelezen scènes uit de westerse kunstgeschiedenis: de opgewonden oude mannen die Suzanne begluren, lijken opgeslorpt door reuzeninktvisen. De wreedheid van de mensheid stond tegenover de onbedorvenheid van het dierenrijk.

Bij een atelierbezoek aan de kunstenares niet veel later werd hij opnieuw verrast. Ze maakte geen echt onderscheid tussen haar leef- en werkruimte. Zoals in een roversgrot waarin de zonnestralen spelen met de opgeslagen schatten, ontdekte hij plastic dinosaurussen, fallussen in gebakken aarde, kunstboeken waarvan de kaft verkleurd was door het licht en half afgewerkte schilderijen of sculpturen. Het was een fascinerende mengeling van gevoelens die hem be kroop: ze waren even tegenstrijdig als die op haar schilderijen. Op de bladzijden aan de muur stonden gedichten in verschillende talen. Hun zoete woorden wekten een gevoel van luiheid en contemplatie op. In zijn dagdromen kon hij niet anders dan te denken aan de lome odalissen die beschutting zoeken voor de warmte en aan de blikken doorheen moucharabihs. In het herinterpreteren van klassieke oosterse motieven zag hij de eeuwige toekomst van het oriëntalisme.

Simon Delobel

Sanam Khatibi

Ask me nicely

01.04.2015 - 30.04.2015

Open op donderdag en vrijdag van 14u tem 17u30, op zaterdag van 14u tem 18u, en op afspraak.